

Wat alleen wij weten

Elvis Peeters
& Nicole Van Bael

**WAT
ALLEEN
WIJ
WETEN**

tekeningen Charlotte Peys

PODIUM, AMSTERDAM — MANTEAU, ANTWERPEN

De auteur ontving voor deze uitgave een werkbeurs
van Literatuur Vlaanderen.

© 2021 Elvis Peeters
Omslagontwerp Rouwhorst + Van Roon
Tekeningen Charlotte Peys
Typografie Sander Pinkse

ISBN 978 94 6381 099 9

www.uitgeverijpodium.nl

Voor België:

Manteau

ISBN 978 90 223 3848 3

D/2021/0034/355

NUR 301

Uit alles puurden wij verhalen.
Natuurlijk wist zij hoe het zat, maar verhalen maken
het draaglijk.
Ik heb leren vertellen.
Door haar weet ik: verhalen helpen.
Verhalen zijn voor de geest wat adem is voor de
longen.
Ik zeg adem, niet zuurstof. Zuurstof is een gegeven,
adem is een proces.

Er zit geen regen in de lucht vandaag, slechts een
beetje warmte waarop een vogel schommelt. Ik houd
de vogel in het oog, zie hoe hij met zijn rug naar de
zon is gekeerd. Hij vliegt met lome vleugelslag, alsof
hij alle tijd van de wereld heeft, wiekt voorbij in stilte,
verbergt zijn roep.

Hij is niet de vogel die ik zoek.

Soms stel ik me voor dat hij plots opdoemt en dat
ik hem zal herkennen. Dat hij een ziel onder zijn
vleugels draagt, een kleine ziel, en dat ik ook die zal
herkennen. Zacht als troost is die ziel, breekbaar, en
de vogel laat haar niet vallen.

Aan mijn mondhoeken voel ik dat zich een glimlach
ontplooit en iemand heeft wel door waarom, ik hoef
niet precies te weten waar ze is. De hemel, dat kan
alle kanten uit.

Net als ik.

Het spel – Voorovergebogen op mijn stoel, iedere zenuw gespannen, overschouw ik het speelveld, beducht voor elke onverwachte wending. Ik stuur met vaste hand, neem beslissingen, snel en feilloos, laat me niet afleiden van de essentie, die leven of dood betekent, moet me verzetten tegen de overmacht, beschutting zoeken, niet ten onder gaan.

Ai.

Ik kom overeind, recht mijn rug, opeens staat mijn zus naast mij, zwijgend kijkt ze mee naar het scherm. Ze moet onhoorbaar de deur hebben geopend en naar binnen zijn geslopen. Op kousenvoeten. Dat kan Nour als geen ander. Soms lukt het haar om zich ook onzichtbaar te maken. Plots realiseren we ons dat ze er niet meer is, daarnet nog zat ze in de zetel te spelen, te fluisteren tegen haar pop, dan is ze verdwenen, weg.

Waar is Nour?

Eerst keek ma ongerust, verwijtend zelfs, dat ik niet had opgelet. Ze was bang dat Nour in een verborgen hoekje zat, zoals katten doen, om in haar eentje af te wachten.

We renden naar de kelder en de zolder, keken onder haar bed, liepen de tuin in, daar was ze overal niet. Terug in de woonkamer zat ze met haar pop in de zetel alsof ze er nooit vandaan was geweest.

Waar was je?

Gewoon hier.

Ze had geen idee dat we haar hadden gezocht, voor haar was er niets aan de hand.

We gingen er niet op door.

Toch houden we iedere keer ons hart vast wanneer ze verdwijnt.

Het is een vaardigheid die ze zichzelf heeft geleerd. Is het berekening, handigheid, of gewoon gevoel voor luwte, kalmte, we weten het niet. We zijn niet in staat om haar altijd in het oog te houden. Ze moet feilloos aanvoelen wanneer onze aandacht verslapt, wanneer we opgaan in een bezigheid of verzonken zijn in gedachten. Dan trekt ze zich terug op een plek in het huis of in de tuin waar ze een poos ongestoord stil kan zijn, geniet van haar hartslag misschien, van haar ademen, van haar aanwezigheid in haar lichaam. We spreken daar niet over. Maar geen enkele keer kunnen we het laten haar, op een of andere manier onopvallend, toch te gaan zoeken.

We vinden haar nooit. Voor we daarin slagen, komt ze zelf tevoorschijn. Een vaardigheid waar we ons ten slotte bij hebben neergelegd. Zo is Nour.

Nu staat ze naast mij.

Ben je dood, vraagt ze.

Ja, zeg ik, ik heb niet goed uitgekeken. Ik stop ermee, zullen we buiten spelen?

De zon schijnt, ik weet dat ze ervan houdt, de warmte van zonnestralen. Maar ze moet zich beschermen, dunne mouwen over haar armen trekken, een brede zonnehoed op haar kruin. Meestal legt ze haar pop in de volle zon op een steen. Zelf zit ze op een kussen in

de schaduw. Wat ze denkt of zich verbeeldt, vertelt ze niet.

Ik wacht op mijn pop, zegt ze dan.

Wanneer de pop lang genoeg op de steen heeft gelegen om goed te zijn opgewarmd, neemt ze haar op, drukt haar tegen haar wang.

De pop geeft mij de warmte door die ze van de zon heeft opgespaard.

Ik snap het, antwoord ik.